

Za župnijsko knjižnico.

(Sv. Vid pri Planini.)

O velevažnem poslanstvu in veliki vrednosti dobre knjige ni nikdar preveč govoriti. Saj je knjiga, časnik in list najučinkovitejše izobraževalno sredstvo. Podeželskemu človeku, ki mu ni možno obiskovati šole ali raznih tečajev, je tisk edini in neobhodno potreben učitelj. Izgovorjena beseda se pozabi, pisana pa ostane. Slovenska knjiga je tako tesno združena z bitjem in žitjem slovenskega človeka, da si istega brez nje ne moremo misliti. Dobra knjiga je duševen kruh, potreben naši duši kakor hrana našemu telesu. Knjiga nam posreduje znanje iz vseh panog človeškega življenja. Odpre nam oči, da vidimo in spoznamo, kar nam je bilo doslej zakrito in neznano; razširi nam duševno obzorje. Dobra knjiga tudi budi v človeku plemenita čustva, mu vzgaja smisel za kaj višjega in plemenitejšega ter ga dviga iz nizkotnega življenja k lepšim smotrom. Ker pa v sodanji težki gospodarski krizi ni mogoče posamezniku vseh knjig kupovati, čeprav čuti potrebo po njih, je nujna potreba, ustanoviti, oziroma obnoviti župnijsko knjižnico. In tudi tukaj velja pregovor: »V združenju je moč.« Denarni prispevek, ki ga posameznik prispeva za nabavo knjig, je malenkost, bodisi da se plača skupni znesek za celo leto ali pa v obrokih (mesečni prispevek). Čim več se jih priklasi, tem lažje se knjige naročijo; s skupnimi močmi se lahko kaj doseže, drugače pa ne gre. Pričakovati je zlasti od očetov in mater, da bodo imeli za knjižnico v polni meri razumevanje. Knjige so tudi starejšim dobre tovarišice in prijateljice ob nedeljskih popoldnevih. Za mladino pa so prava potre-

ba. Gotovo želite starši, da bi vaši otroci ostali dobri in pokvarjeni, da bi si pridobili potrebnega znanja in prave izobrazbe. Dobre knjige jim dajte v roke, zbudite jih vsilje do njih, to bode za nje in za vas boljše, kakor pa da bi mladim ljudem prosti čas lahkomišlino zapravljali. — Pričakovati je z gotovostjo od fantov in deklet, da se bote v obilnem številu odzvali in tako omogočili obnovitev župnijske knjižnice, saj se gotovo v dovoljni meri zavedate važnosti te prekorniste prosvetne ustanove. Zavedate pa se tudi, da je vsako minuto naše mladosti treba vporabiti za množenje znanja in napredek omike, kajti le tako bomo enkrat kos težkim nalogam, ki nas čakajo v zasebnem in javni življenju. Zdamimo se, s skupnimi močmi nam bo možno ustvariti knjižnico, ki jo usposobiti, da bo lahko služila svojemu vzvišenemu namenu: Biti prava prosvetna zakladnica naše župnije ter biti pripomoček izobrazbe in napredka.

I. K.

BLAGOSLOVITEV ZASTAVE »MARIBORA«.

V nedeljo dne 28. aprila 1935 bo v mariborski stolnici blagoslovil prevzvišeni škof dr. Ivan Jožef Tomažič novo društveno zastavo »Maribora«. Kumovala bo zastavi gospa Angela dr. Juvanova. Zastavo so napravile mariborske šolske sestre in moramo reči, da res mojestersko. Na eni strani je podoba našega velikega škofa Srečka in ob njem venec z notami znane pesmi »Preljubo veselje, oj kje si doma...«. Na drugi strani je društveni znak. Modern nastavek je napravil društveni član g. Drago Tratnik. Blagoslovitve se bodo udeležila tudi druga mariborska društva z zastavami. Imena dobrotnikov, ki so društvo omogočili nabavo zastave, so vgrvirana v posebne žeblice na drugo zastavo. »Maribor« obhaja desetletnico svojega delovanja in bo poleg te slovesne blagoslovitve zastave priredil tudi koncert, ki se vrši dne 8. maja zvečer v Unionovi dvorani. Na tem koncertu izvajajo: Sattnerjevo Oljki, ali solo iz oratorija Messija in Dvoršakov Te Deum. Sodelujejo solisti gospa Lovšetova, gospa Bernot-Golo-

bova, gospod Marijan Rus, orkester Glasbene Matice in vojaška godba.

Hoča. Dravsko okrožje Pevske zveze je priredilo na Cvetno nedeljo popoldne pevski sestanek v Hočah. Udeležili so se ga številni pevci od St. Janža na Dravskem polju, domači hočki zbor in zastopnik iz Frama. Sestanku je prisostvoval tudi domači g. dekan Sagaj ter okrožni predsednik g. kaplan Čokl. Zbranim pevcem je predaval profesor Bajuk iz Maribora o petju. Sledili so izvajanjem s takim zanimanjem, da je k sklepu par nenadoma privrela iz srca vseh Premrlova »Slovenska pesem«. Odbor je nato sklepal in razpravljal še o tekočih okrožnih vprašanjih.

Sv. Trojica v Slov. goricah. »Slehernika«, krasni verski misterij, je na Velikonočni ponedeljek žel popolni uspeh. Vsi navzoči so bili zelo zadovoljni. Zato bo fantovska Marijina družba ponovila »Slehernika« na Belo nedeljo dne 28. aprila ob treh popoldne v samostanski dvorani. Vse prav lepo vabimo!

Kapela pri Radencih. Ker ni bilo priložnosti na praznik Marijinega Oznanenja, bomo obhajali na Belo nedeljo po sklepu svetega leta »Materinski dan«. Kdor hoče videti in slišati res nekaj lepega, nedolžno-srčkanega, naj pride ta dan ob petih popoldne v dvorano g. Maršika v Radencih, kjer bodo najmlajši igralci kapelske šole vprizorili materam na čast ginljivo igrico »K mamic«. Vabljeni na to prireditev so predvsem vse dobre mamice, kakor tudi vsi drugi, zlasti mladina, ki čuti količkaj ljubezni do svoje matere. Na programu so tudi deklamacije, govor o materi itd. Čisti dobiček pa je namenjen v podporo revnim otrokom. K obilni udeležbi vljudno vabi vse, ki imajo kaj miljeno čutečega srca za revno deco. — Pomladek Rdečega križa pri Kapeli.

Žiće pri Konjicah. Sporočamo, da bo prihodnje Belo nedeljo dne 28. aprila ob treh popoldne pri nas v Društvenem domu igra. Prosvetno društvo iz Laporja pride gostovat s prekrasno in pretresljivo igro »Žrtev spovedne molčečnosti«, katere zgodba je resnična in ki napravi povsod neizbrisen utis. Na Cvetno nedeljo so jo igrali doma. Režiser jim je znani gospod Vaupotič, »Slovenčev« dopisnik iz Slov. Bistrice, ki je letos tam tako izborno

dinjskih poslih proste roke. Tale prvi preokren je bil hvalevreden; drugi manj in je obetal resen obračun med gospodinjo in oskrbnikom.

Josip je opazil že koj skrajja, kako zanemarljivo njegov gazda mladostno bitje brhke Veronike. Kar nenadoma se je pričel truditi, da bi nadomestil on, česar mož sploh ni hotel ali ni razumel. Z drugimi besedami povedano: Desna Pasaričeva roka je bila prepričana, da bo ujela lepo Veroniko v svoje mreže nedovoljene ljubezni. Upanja na uspeh v svojih grdih ter zlobnih nakanah je imel dovolj vpricho dejstva, da je bila gospodarju dobra ženka še vedno tujka!

In ravno obisk v Kraljevcu je dajal pohotnežu dovolj gradiva, s katerim se je bližal svoji novi žrtvi. Zdaj je porabil to ljubkost Veronikinega rojstnega doma, pa zopet materino neprisiljeno ljubeznivost, katero je hvalil mladi gospodinji, ki je bila s celotnim mišljenjem ter hrepenenjem mnogo bolj v Kraljevcu nego v Stenjevku. Opozorjanja na lepote ter mičnosti domačega krova so vzbudila sčasoma v Veroniki prepričanje, da Šuškovič le ni tolikanj notranje izprijen, kakor ga je dolžila dosedaj. Ravno on ji je znal prepoditi dolg čas z obujanjem spominov na mamiko ter

tateka in da bi bilo pri njih na Pasaričevem imanju ravno tako lepo, ljubko ter privlačno, če bi bil n. pr. on gazda.

Premeteni oskrbnik je dolgo sejal spominčice na hišico očetovo krog Veronikinega srca, predno je prešel od besed v dejanja. Spomnil se je najbrž na star pregovor, da besede mičejo, vzgled in sicer dejanski pa vlečejo! Le toliko se je zmotil, da je naobrnil navedeni rek v slabem smislu in na kolovoz svojega pokvarjenega srca. Bil je preizkušen ženski lovec in je imel doslej precej sreče v tem peklenko hudobnem lovišču. Vsak zapeljivec se enkrat pošteno opeče in tako je bilo tudi s hinavskim lizunom Šuškovičem.

Naveličal se je že bil sladkih govoric, ki so bile laž iz njegovih ust in le pastava zasledovani plen. Postal je Veroniki oseba, s katero se je najrajše ter največ razgovarjala in ga naravno pogrešala, če je moral izostati dalje časa. Šuškovič je nadalje dobro znal, da so ženskam največ slučajih prav ubrane besedne strune vs žensko bitje, če enkrat rado posluša moškega vabeč besede ter išče njegovo bližino, je že toliko pridobljeno ter zabljen na ljubezenske steze, da slobodno reče zapeljivec: Moja bo! (Dalje sledi.)

bodo vodile brez pilota posebne naprave iz Pariza in sicer na celi vožnji v Calais in nazaj. Iz daljave vodeno letalo premaga tudi vremenske ovire in ima to dobro, da odpade teža človeškega pilota in lahko vzame letalo seboj več pisem in drugih tovorov.

Premija na volkove.

Leta 1798 so razpisali v Parizu nagrade na volkove. V kratkem času je bilo izročenih ter usmrčenih 7341 volkov.

Tigri,

kateri se podijo po vzhodni Sibiriji, so veliko bolj nevarni nego indijski. Sibirski tiger se razločuje od indijskega tovariša po bolj sivi barvi.